Acatistul Sfintei mucenițe Haritina
(s.v. 5 octombrie / s.n. 18 octombrie)

Acatistul Sfintei mucenițe Haritina, sfânta bucuriei - mare ajutătoare în războiul minții cu gândurile.

Sfânta muceniţă Haritina (Charitina) din Amisus (s.v. 5 octombrie / s.n. 18 octombrie):

https://www.academia.edu/44384947/Sf%C3%A2nta_muceni%C5%A3%C4%83_Haritina_Charitina_din_Amisus_5_octombrie_

https://archive.org/details/sf.-muc.-haritina

https://www.slideshare.net/steaemy1/sf-haritina

***

Materiale despre Sfânta muceniţă Haritina:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20muc.%20Haritina%20(5%20oct)

https://archive.org/details/@steaemy?query=+Haritina+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=+Haritina+

&&&

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul

Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.

Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1

Celei ce a ales fecioria, dorindu-se mireasa Domnului Hristos, și care s-a arătat cu cuvânt puternic de a propovădui Evanghelia Lui, Sfintei mucenițe Haritina îi oferim aceste laude. Iar tu, Sfântă Haritina, privește spre noi şi ne ajută, căci cu lacrimi te chemăm: ***Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!***

Icosul 1

Sfintele fecioare din Ceruri împreună cu Cetele îngerești te-au privit și te-au întărit, Sfântă muceniță Haritina, fiind de neclinit în credință și acum te fericești în cămara Mirelui. Te rugăm primește aceste umile cinstiri:
Bucură-te, vas ales al Duhului Sfânt;
Bucură-te, pocal luminos în care s-au adunat lacrimile de rugăciune;
Bucură-te, înveșmântată cu aripi de înger pământesc;
Bucură-te, fecioară frumoasă la trup și la suflet;
Bucură-te, cea cu mintea puternică, biruind ispitele;
Bucură-te, că în inima ta și în gândurile tale viețuia Domnul Hristos;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 2

Un om pe nume Claudie, din neam bun și bogat, s-a milostivit de tine că ai rămas orfană de mică, Sfântă Haritina, și luându-te acasă te-a crescut ca pe fiica lui, iar îngerii din Ceruri s-au bucurat: ***Aliluia!***

Icosul 2

Crescând, te-ai arătat nu doar frumoasă cu trupul, ci și plină de virtuțile cele înalte, fiind blândă, smerită, ascultătoare, tăcută, curată la suflet și înțeleaptă. Dar cel mai mult strălucea fața ta de la credința în Hristos, devenind roaba și mireasa Lui, iar noi cei care te slăvim îți cântăm:
Bucură-te, că ți-ai păzit fecioria pentru Dumnezeu;
Bucură-te, că mult îți plăcea să te rogi în singurătate;
Bucură-te, că stăpânul tău nu te oprea de la aceasta;

Bucură-te, că se bucura de petrecerea ta în curăție;
Bucură-te, că ți-a zidit o casă liniștită, numai pentru tine;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 3
Harul lui Dumnezeu creștea în tine pe măsură ce și rugăciunea ta era tot mai fierbinte, Sfântă Haritina. Postul îl țineai tot mai cu râvnă, înfrânarea îți era și mamă și tată, iar gândurile tale erau tot mai curate căci le înălțai doar către Hristos Domnul: ***Aliluia!***

Icosul 3
Așa cum nici lumina nu poate fi ținută sub obroc, Dumnezeu te-a făcut cunoscută oamenilor care în vremurile acelea erau rătăciți la închinarea la idoli, iar tu, ajutată de Duhul Sfânt care îți umplea mintea și inima de gânduri și cuvinte alese, îi povățuiai la credință, iar ei te lăudau așa:
Bucură-te, pildă de bună purtare;
Bucură-te, cea plină de dragoste;
Bucură-te, că nu alungai pe nimeni;
Bucură-te, vorbind iscusit în inimile oamenilor;
Bucură-te, că pe mulți i-ai adus la Hristos;
Bucură-te, că veneau să te asculte vorbind despre El;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 4
Urâtorul de oameni diavolul nu a suportat una ca aceasta, fiindcă mulți se botezau în numele Domnului Hristos prin sfaturile tale, și a uneltit a fi pârâtă la Domițian, comitele, că ești creștină și el a poruncit a te aduce la el, fără să știe a-I cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4
Stăpânul tău Claudie a încercat din răsputeri să se împotrivească ostașilor trimiși, sfântă muceniță, dar i-ai spus să primească pătimirea ta ca răsplată pentru păcatele tale și ale lui, și fiind dusă la judecată creștinii ți-au cântat:
Bucură-te, că ai stat înaintea comitelui cu curaj;
Bucură-te, că L-ai chemat în inima ta pe Dumnezeu;
Bucură-te, că păgânul nu te-a putut amăgi cu înșelăciunile lui;
Bucură-te, că nu te-ai înfricoșat de munci;
Bucură-te, că ai primit de bunăvoie a muri pentru Hristos;

Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 5

Judecătorul, văzând că nu te biruie, a poruncit să ți se taie părul capului, dar tu tăceai vorbind în cămara inimii cu iubitul tău Mire, rugându-L să te întărească a suporta chinurile, Sfântă Haritina. Iar El, ca să te încredințeze de puterea Lui, a făcut ca părul capului tău să crească imediat la loc, ba chiar mai lung și mai frumos ca înainte, iar tu L-ai slăvit pe Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5

Cuprins de mânia diavolească, ighemonul a poruncit a-ți arde sfântul cap și să toarne oțet peste trupul ars, dar Dumnezeu ți-a dat ușurare în dureri, iar noi te slăvim:
Bucură-te, că păgânul a găsit chinuri mai mari;
Bucură-te, că și țepușe înfierbântate în foc a băgat în pieptul tău;
Bucură-te, că și coastele ți le-a ars cu lumânări;
Bucură-te, că tu te aprindeai și mai mult cu dragostea dumnezeiească;
Bucură-te, că nu încetai a mărturisi numele lui Iisus Hristos;
Bucură-te, că El te întărea și te lumina;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 6

Văzând chinuitorul că ești puternică în ispite a hotărât să fii înecată în mare, iar tu Îi mulțumeai lui Dumnezeu pentru că a rânduit să pătimești pentru El: ***Aliluia!***

Icosul 6

Fiind dusă la malul mării, ai slăvit pe Dumnezeu că pentru numele Lui cel sfânt ai fost arsă de foc și vei trece și prin apa mării, Sfântă Haritina. Păgânii ți-au legat o piatră de gât și te-au aruncat în apa adâncă, dar un înger ți-a desfăcut legăturile și cu puterea lui Hristos te-ai arătat mergând pe apă, iar credincioșii te-au lăudat:
Bucură-te, că adâncul mării s-a supus voii lui Dumnezeu;
Bucură-te, că apa nu te-a vătămat;
Bucură-te, că ai primit stăpânire asupra ei;
Bucură-te, că ai călcat pe apă precum Sfântul apostol Petru odinioară;
Bucură-te, că Hristos Dumnezeu te ținea de mână;
Bucură-te, că puterea Lui s-a desăvârșit în tine;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 7

Arătând-te nevătămată judecătorului, muceniță a lui Hristos, acesta a cugetat că ai ieșit din mare cu ajutorul vrăjilor și a poruncit a fi legată de o roată cu dinți ascuțiți și cărbuni aprinși ca trupul tău să fie zdrobit, dar tu stăteai în fața lor plină de harul Celui care te păzea în munci: ***Aliluia!***

Icosul 7

Îngerul Domnului nu a lăsat să fi vătămată, Sfântă Haritina, și atunci judecătorul a cerut să fii necinstită de niște tineri nerușinați, dar tu ai zis: ”Cu mine este Hristosul meu, care tot planul vostru viclean îl va risipi și acum va lua la Sine sufletul meu fără de prihană”.
Bucură-te, că ți-ai ridicat mâinile la cer în rugăciune;
Bucură-te, că sufletul tău a fost luat la Nunta cea veșnică;
Bucură-te, că trupul tău a rămas fecioresc până la moarte;
Bucură-te, că păgânii te-au aruncat apoi în mare;
Bucură-te, că după trei zile valurile te-au scos la mal;
Bucură-te, că trupul nu suferise nici o stricăciune din pricina apei;
Bucură-te, că Dumnezeu te-a apărat și după moarte;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 8

Cinstitul tău tată, Claudie a luat sfântul trup și cu plângere și cu bucurie l-a dat îngropării celei creștinești, slăvindu-L pe Dumnezeu care te-a arătat puternică în gânduri și plină de har în încercări: ***Aliluia!***

Icosul 8

Viețuind acum în Cămara desfătărilor fără sfârșit, guști din dulceața celor puse deoparte de Dumnezeu pentru cei care gustă amarul încercărilor duhovnicești, Sfântă Haritina. Roagă-te și pentru noi cei care te lăudăm:
Bucură-te, că ai stins poftele trupului;
Bucură-te, că stăpânind patimile, ai stăpânit și durerea;
Bucură-te, că ai surpat vrăjmașii sub picioare și ai distrus viclenia lor;
Bucură-te, că ai cinstit-o pe Maica Domnului;
Bucură-te, că ai fost întărită de Stăpâna și Împărăteasa noastră;
Bucură-te, aducându-te lui Hristos ca o jertfă fără prihană;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 9

Ai avut mare evlavie la Maica lui Dumnezeu, rugându-te ei mereu și povățuind credincioșii a i se închina și a cere mereu ajutorul celei care L-a Născut pe Mântuitorul nostru, și ei cu bucurie L-au lăudat pe Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 9

Urmând în viețuire sfinților, ai renunțat la bogățiile lumii și la desfătarea vremelnică și ți-ai dat viața ca să câștigi trăirea veșnică, minunată Sfântă Haritina, iar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu te-a primit în cinstit Soborul ei de sfinți și sfinte, fiind parte din alaiul ei ceresc. Primește te rugăm aceste cuvinte de la noi:
Bucură-te, că păgânii te-au răpit din brațele părintești;
Bucură-te, că tu te-ai aruncat în brațele lui Dumnezeu și ale Maicii Lui;
Bucură-te, că ai căutat în Cer salvarea;
Bucură-te, că ai cerut a pătimi pentru a fi cu Mirele Hristos;
Bucură-te, că ești perlă din alaiul Maicii Domnului în Cer;
Bucură-te, că împreună cu Sfintele fecioare te rogi lui Dumnezeu pentru noi;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 10

Pe cei înșelați îi aduci la calea adevărului, sfântă binecuvântată, luminându-le gândurile cu harul Duhului Sfânt și alungând de la dânșii toată imaginația cea vătămătoare și sentimentele induse de diavol, ca primind claritate și discernământ să se bucure cu tine: ***Aliluia!***

Icosul 10

L-ai iubit pe Părintele Ceresc mai mult decât orice și mintea ta a fost cu totul îndreptată spre El, biruind năvălirile sălbatice ale gândurilor iar credinicoșii care vor să îți urmeze te laudă:
Bucură-te, că stingi focul rătăcirii minții;
Bucură-te, că pui pe făgaș bun gândirea;
Bucură-te, că duci simțirile spre Dumnezeu;
Bucură-te, curățind trăirea de ispite;
Bucură-te, că dezlegi sufletul de întunericul diavolesc;
Bucură-te, că redai puterea cugetului de a se ruga neîncetat;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 11

Cunoscând uneltirile înșelătorului diavol, nu îl lăsa să ne prindă cu vicleșug, Sfântă muceniță Haritinia, ci cu harul lui Dumnezeu vino și pune cunună de lumină pe

capetele noastre, să pătrundă harul adânc în măruntaie și să Îl vedem pe Hristos în slava Lui: ***Aliluia!***

Icosul 11

Dă-ne puterea de a-L urma cu hotărâre pe Fiul lui Dumnezeu, Sfântă Haritina, să nu primim gândurile cele care ne abat de la calea către El, să nu cădem în mrejele ispitelor lumești, ci să rămânem neabătuți de la rugăciune și să te strigăm:
Bucură-te, că Dumnezeu a arătat minunile Lui prin tine;
Bucură-te, că și acum faci minuni nenumărate;
Bucură-te, că mijlocești pentru cei rătăciți cu mintea, dându-le sănătate;
Bucură-te, că îi tămăduiești pe cei pierduți în înșelăciunea diavolească;
Bucură-te, că îi aduci la pocăință;
Bucură-te, că rugăciunile tale sunt primite la tronul Sfintei Treimi;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 12

Cu tine a fost Hristos Dumnezeu, prin tine puterea Lui s-a arătat nemijlocit și apoi te-a luat la El să primești darurile cele vrednice de jertfa de sânge, sfântă muceniță. Căutăm și noi liniștirea, calea de a crește duhovnicește și te chemăm să ne fii ocrotitoare și izbăvitoare în ispite, ca eliberați de războiul minții să te lăudăm: ***Aliluia!***

Icosul 12

Capul ți l-ai încununat cu biruință și l-ai învins pe șarpele care odinioară a biruit-o pe Eva, iar Domnul Hristos a cinstit cu haruri și cu semne prea curat creștetul tău, sfântă minunată, și fiind numită cu numele bucuriei dumnezeiești aduci și acum bucurii celor care te cheamă:
Bucură-te, stând înaintea lui Hristos întru totul fericită;
Bucură-te, că aduci veselie și chef de viață;
Bucură-te, că alungi depresiile și deznădejdea;
Bucură-te, că ne faci stăpâni întru Hristos peste apa adâncă a ispitelor;
Bucură-te, că stingi focul ce ne arde gândurile și simțurile;
Bucură-te, că aduci bunăstarea minții;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 13 (de 3 ori)

Sfântă muceniță Haritina, sfânta bucuriei, te rugăm primește aceste cuvinte de laudă și alungă negura vicleniei demonilor ce ne-a cuprins mintea și gândurile, dă-ne putere de rugăciune și aprinde raze de lumină în mintea noastră ca să pătrundem

tainele lui Dumnezeu ca prin aceste daruri să trăim în evlavie și mereu cu ochii ațintiți la El, cântându-I: ***Aliluia!***

Se zice apoi, iarăşi:

Icosul 1

Sfintele fecioare din Ceruri împreună cu Cetele îngerești te-au privit și te-au întărit, Sfântă muceniță Haritina, fiind de neclinit în credință și acum te fericești în cămara Mirelui. Te rugăm primește aceste umile cinstiri:

Bucură-te, vas ales al Duhului Sfânt;

Bucură-te, pocal luminos în care s-au adunat lacrimile de rugăciune;

Bucură-te, înveșmântată cu aripi de înger pământesc;

Bucură-te, fecioară frumoasă la trup și la suflet;

Bucură-te, cea cu mintea puternică, biruind ispitele;

Bucură-te, că în inima ta și în gândurile tale viețuia Domnul Hristos;

Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 1

Celei ce a ales fecioria, dorindu-se mireasa Domnului Hristos, și care s-a arătat cu cuvânt puternic de a propovădui Evanghelia Lui, Sfintei mucenițe Haritina îi oferim aceste laude. Iar tu, Sfântă Haritina, privește spre noi și ne ajută, căci cu lacrimi te chemăm: ***Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!***

Apoi, se spune această:

Rugăciune

Binecuvântată Sfântă Haritina, mireasa lui Hristos pe pământ și în Cer, te chemăm cu multă iubire să mijlocești la Mirele tău pentru noi, să fie Milostiv cu neputințele noastre și să ne dea iertare de păcate.

Frumoasă fiind la trup, frumusețea trupului tău a întrecut orice asemănare și te-ai jerfit cu bucurie Domului, împodobind Raiul și alaiul Maicii Domnului din Cer. Caută și spre noi și vino în ajutor împreună cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, adu-ne bucuria duhovnicească a întâlnirii cu Domnul Hristos în rugăciune, întărește gândurile noastre cu nădejdea în Dumnezeu, dezleagă legăturile ce sunt puse asupra noastră și care nu ne lasă să gândim în harul Lui, înlătură jugul minții care împiedică cunoașterea adevărului și dă-ne a vorbi fără teamă în numele lui Iisus Hristos.

Eliberează-ne de sub puterea legăturilor diavolești ca să trăim, să gândim și să simțim duhovnicește și dă aripi de lumină minții pentru a se putea ridica dincolo de cunoașterea firească, dobândind înțelegerea celor duhovnicești în duhul Sfintei Scripturi, ca pricepând cele de folos mântuirii să ne bucurăm veșnic cu tine în Împărăția Sfintei Treimi: a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Amin.

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfintei muceniţe Haritina şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Proloagele din 5 octombrie

Luna octombrie în 5 zile: Pomenirea Sfintei muceniţe Haritina (304).

Aceasta a trăit în vremea împăratului Diocleţian şi a comitelui Dometie. Rămasă orfană de părinţi, copilă, în foarte tânără vârstă fiind, Haritina a fost luată, ca slujnică în casă, de un om bun şi milostiv, Claudie cu numele, care a crescut-o ca pe fiica sa şi a îngrijit-o ca pe firescul său copil. Şi avea de ce s-o îngrijească astfel, că era blândă, smerită, ascultătoare, tăcută, curată şi înţeleaptă, dar, mai ales, ea era creştină în ascuns şi, crezând, s-a jurat să fie toată viaţa mireasa lui Hristos. Şi se bucura Claudie de viaţa ei curată şi sfântă. Iar ea în cămara ei, pe cei ce o cercetau îi învăţa Legea Domnului, ziua şi noaptea, aducând pe mulţi necredincioşi la credinţă şi fiind tuturor pildă.

Deci, aflând comitele că este creştină, a scris stăpânului ei să o trimită la dânsul, pentru cercetare. Iar Claudie nu vroia să o dea pe mâna ostaşilor.

Dar ea îi zicea: "Nu te mâhni, domnul meu, ci te bucură că mă voi socoti jertfă lui Dumnezeu şi pentru păcatele tale şi pentru ale mele".

Deci, zicând el: "Pomeneşte-mă şi pe mine la cerescul Împărat", o trimise pe ea cu ostaşii la dregător.

Şi, sosind ea înaintea acestuia şi pe Hristos mărturisind, i-au ras capul şi i-au turnat pe cap jeratic de cărbuni vii. Şi, cu frigări de fier înroşit în foc, i-au împuns pieptul şi coastele. Apoi, i-au legat de gât o piatră grea şi au aruncat-o în mare. Şi, ieşind vie, s-a arătat iarăşi comitelui, care mult a chinuit-o, scoţându-i din rădăcină unghiile de la mâini şi de la picioare şi dinţii, după care sfânta şi-a dat duhul la Dumnezeu.

Întru această zi, vedenia lui Cosma monahul, înfricoşătoare şi de folos

Întru al treisprezecelea an al împărăţiei lui Roman (950-963), care ocârmuia cu cinste împărăţia romanilor, se afla în Constantinopol un oarecare om, Cosma, unul din cei ce slujeau la iatacul lui Alexandru (acesta fusese împărat cu puţin mai înainte, ca unul ce era fiu al lui Vasile Macedoneanul şi frate al lui Leon cel înţelept). Şi era unul din cei mai de încredere slujitori. Acesta, alergând la viaţa călugărească, a fost făcut egumen călugărilor şi se afla la mănăstirea de pe apa Sangarului.

Deci, trecând câţiva ani, i s-a întâmplat să cadă într-o boală foarte grea, şi a zăcut multă vreme, peste cinci luni, şi s-a întâmplat într-o zi, pe la trei ceasuri, să se trezească puţin şi, venindu-şi în fire, s-a sculat încetişor din pat şi a şezut sprijinit, şi de o parte şi de alta de cei din casă. Şi, aşa sprijinit, o vedenie a avut. Şi era mintea lui dusă, iar ochii pironiţi în sus, la podul casei, de pe la ceasul al treilea până la al noulea, iar gura lui şoptea cuvinte neîncheiate şi neînţelese. Şi, întru aceste ceasuri ce s-au zis mai sus, mai venindu-şi oarecum în fire, a cerut de la cei ce erau cu dânsul două bucăţi de pâine uscată, zicând: "Daţi-mi cele două bucăţi de pâine ce am luat de la bătrânul". Şi, zicând acestea, îşi băgă mâinile în sân, pipăind şi cercetând cele ce căuta. Iar unii din cei ce stau acolo, socotind că va fi fost vreo nălucire şi nu o vedenie, se rugau să le spună şi lor această mare taină, zicându-i: "Spune, părinte şi nu suferi să nu ne foloseşti, unde ai fost vreme de atâtea ceasuri? Şi la ce vedenii îţi suiseşi gândul? Şi cu cine vorbeai, mişcându-ţi buzele"? Iar el, văzându-i pe ei foarte întristaţi şi plânşi, a zis: "Încetaţi fiilor, că de va da Domnul să-mi vin în fire, voi plini cererea voastră."

Deci, când s-a făcut dimineaţă, s-a strâns la dânsul toată obştea frăţească şi a început el a povesti aşa: "De voi vrea să mi le amintesc iarăşi, toate câte una, cu gândul meu, părinţilor şi fraţilor, şi să le povestesc cu amănuntul, aceasta ar trece peste mintea şi limba omenească, ci, numai câte voi ţine minte şi voi putea să povestesc, aceasta vă voi povesti. Acolo, unde şedeam pe patul meu, sprijinit de doi fraţi, mi se păru că vedeam în partea stângă mulţime de măscărici, ce nu semănau a oameni, cu obraji negri; şi negreaţa nu era la toţi la fel, ci la unii mai multă, la alţii mai puţină. Şi unii erau cu obraji schimonosiţi, alţii cu vânătăi la ochi, alţii însemnaţi cu sânge, având căutătură groaznică şi sălbatică, unii cu buze umflate, alţii cu buzele vinete, la unii buzele de sus, la alţii buzele de jos, aceştia, deci, veneau şi se apropiau de patul meu şi se nevoiau să mă ia de la voi, şi, văzându-vă că staţi împrejurul meu, mi se părea că nu-mi era prea mult frică şi că nu mă temeam de apropierea lor Apoi, nu ştiu cum, am rămas fără voi şi singur şi am fost cuprins de dânşii şi au cutezat de m-au luat. Deci, unii mă trăgeau legat, înainte, alţii mă

împingeau înapoi, unii de o parte, alţii de altă parte şi mă strângeau tare şi aşa m-au dus la o râpă foarte mare, lăţimea ei nu era mai mult decât o aruncătură de piatră, iar adâncimea, până la tartar, şi mă trăgeau cu sila la acea râpă. Şi era către râpă o cărăruie foarte îngustă, atât cât nici o urmă de picior nu încăpea.

Deci, pe acea cărăruie strâmtă mă trăgeau şi eu mă lăsam tot spre partea dreaptă, de mă cumpăneam ca nu cumva să scap, să cad în acea prăpastie adâncă peste seamă. Şi, în prăpastie se vedea un râu, care curgea cu mari căderi, sunând. Deci, trecând cu multă groază acea cărăruie strâmtă, se făcea că mergeam spre partea răsăritului, şi am aflat o poartă mare, deschisă, la capătul prăpastiei. Acolo şedea un om mare, ca un uriaş negru şi groaznic la chip, ai cărui ochi erau strâmbaţi şi foarte mari şi sângeraţi şi lăsa dintr-înşii pară de foc multă şi fum din nări; iar limba lui spânzura afară din gură de un cot, iar mâna lui cea dreaptă era uscată de tot, iar cealaltă era umflată, ca un stâlp gol, şi foarte întinsă. Şi cu aceasta apuca pe cei osândiţi de-i arunca în acea prăpastie. Şi strigau toţi câţi erau osândiţi în acea prăpastie: "Vai, vai!"

Deci, apropiindu-mă eu de acel om înfricoşător şi groaznic, el strigă tare către cei ce mă duceau, zicând: "Acesta este prietenul meu, tinzându-şi mâna cu poftă să mă apuce". Iar eu, de frică înspăimântându-mă, mă cutremuram şi mă trăgeam înapoi şi îndată se arătară doi bărbaţi, precum i-ar fi trimis cineva, oameni bătrâni şi cuvioşi, care socoteam să fie Andrei şi Ioan, Sfinţii apostoli, asemănându-i după chipul lor de pe sfintele icoane. Pe aceştia, văzându-i acel scârnav şi groaznic uriaş, îndată se trase şi se ascunse. Deci, luându-mă după aceşti doi bătrâni şi trecând prin porţile ce s-au zis mai sus, ca şi prin oraşul care era între porţi, am ieşit la un loc şes, unde erau nişte aşezări foarte frumoase şi, ajungând până la locul unde se sfârşea acea câmpie, am ieşit la o vale cu pajişte verde, a cărei frumuseţe şi daruri ce avea, este peste putinţă a le povesti, şi a le arăta prin cuvinte. Iar în mijlocul ei şedea un bătrân, om foarte luminat la faţă şi de cinste, având împrejurul lui mulţime de copii, ca nisipul mării. Atunci, pierindu-mi frica, întrebam cu smerenie pe cei ce mă purtau, cine este bătrânul acela? Şi ce era acea mulţime nenumărată, dimprejurul lui? Şi ei ziseră: "Acesta este Avraam şi sânul lui Avraam de care ai auzit." Şi îndată, ducându-mă ei, mă închinai cu plecăciune şi sărutai pe acel ce ziceau ei că este Avraam. Şi iarăşi, mergând noi mai înainte şi sfârşind calea, am aflat o livadă foarte mare de măslini, în care, precum mi se părea, erau mai mulţi pomi decât stelele cerului. Şi la fiecare pom era un cort şi un pat sub cort şi pe fiecare pat era un om, între care am cunoscut pe mulţi din cei ce se aflau la curtea împărătească şi pe mulţi din oraş, şi pe unii din ţărani, încă şi pe unii din ai mănăstirii noastre. Şi aceştia, pe care i-am cunoscut, sunt toţi morţi de mai multă vreme.

Deci, gândind eu ca să întreb ce era livada aceea de măslini, aşa de mare şi minunată, bătrânii, chiar înainte de întrebarea mea, au zis: "Te întrebi, ce este această mare şi preaînfrumuseţată livadă de măslini? Şi ce sunt acestea toate câte sunt într-însa? Acestea sunt cele pe care le auzi: "Multe lăcaşuri sunt la Tine, Doamne, împărţite tuturor după vrednicie, după măsura bunătăţilor". Iar, după acea livadă de măslini, era o cetate, a cărei frumuseţe, şi felurime de culori, încheietura şi tocmirea zidurilor, este cu neputinţă cuiva a le povesti. Însă, erau douăsprezece caturi împrejurul întregului zid, ca douăsprezece brâie, împodobite cu cele douăsprezece pietre scumpe. Şi fiecare brâu din acestea era întreg făcut dintr-o piatră şi fiecare brâu îşi făcea înconjurarea sa; şi ce trebuie să spun, este netezitură zidului, bună alcătuire şi tocmirea ce era în toate. Şi în zidul acela erau porţi cu amestecătură de aur şi de argint. Şi de la porţi înlăuntru era pardoseală de aur şi casă de aur, cu scaune de aur şi cu mese de aur şi toată cetatea era plină de lumină nepovestită, plină de mireasmă, plină de bucurie, prin care trecând, n-am văzut nici om, nici vită, nici pasăre zburătoare, nici alt nimic din câte se mişcă pe pământ şi în văzduh. Iar către marginile cetăţii aceleia erau zidite curţi minunate, împărăteşti. Şi la intrarea curţilor era o încăpere lungă, cât ai asvârli cu o piatră. Şi din marginea încăperii până la cealaltă margine, era întinsă o masă de marmură, înaltă cât se rezema omul şi plină de oaspeţi ce şedeau şi toată casa era plină de o lumină de nedescris, de bun miros şi de daruri. Iar în fundul încăperii era o scărişoară învârtită, ce ieşea într-un foişor foarte desfătător, care se vedea de la masă.

De aici, plecând, se iviră dinafară doi tineri luminaţi la faţă ca fulgerul şi plini de toată strălucirea. Şi ziseră bătrânilor, celor ce mă ţineau: "Să stea şi acesta la masă". Şi îndată, cum ziseră, arătară şi locul la care bătrânii, aducându-mă, m-au aşezat, iar ei rămaseră de o parte. Şi tinerii intrară până în casa cea mai dinlăuntru, de la fereastra Soarelui. Şi, zăbovind ei, eu mă uitam şi luam aminte la masa aceea şi cunoşteam mulţi prieteni din cei ce şedeau şi din mireni şi din monahii cei din mănăstirea noastră, iar unii erau din cei ce se aflau la împărăţie. Deci, târziu, după aceea, venind iarăşi, acei tineri strigară pe cei doi bătrâni, zicându-le: "Ridicaţi-l pe acesta că mult îi plâng fiii lui cei duhovniceşti şi Împăratului i se făcu milă şi va să-l lase să petreacă în viaţă cu monahii şi ducându-l pe altă cale, luaţi în locul lui pe monahul Atanasie de la Traian. Şi îndată, luându-mă bătrânii, degrabă ieşirăm din boltă şi din cetate şi am mers pe altă cale, aflând şapte iezere pline de munci şi cu chinuri: unul era plin de întuneric, altul plin de foc, altul cu negură rău mirositoare, altul cu viermi şi altele cu tot felul de chinuri şi toate rău pline de mulţime, care plângea şi se tânguia cu jale.

Deci, trecând aceste iezere şi ajungând la un loc puţin mai înainte, am aflat pe bătrânul acela ce zicea că este Avraam şi, închinăciune făcându-i iarăşi, l-am

sărutat. Iar el mi-a dat un pahar de aur plin de vin, mai dulce decât mierea şi trei bucăţi de pâine uscată, din care una am muiat-o în vin şi, precum mi se pare, am mâncat-o şi am băut şi vinul tot. Iar celelalte două bucăţi, pe care le ceream ieri, le-am băgat în sân. După aceea, peste puţin, iarăşi am mers la locul acela unde şedea uriaşul cel negru, ce era peste măsură de înfricoşător şi avea obrazul asemenea cu noaptea, care văzându-mă, scrâşnea cu dinţii asupra mea şi-mi zicea cu mânie şi cu amar: "De aici mi-ai scăpat, dar de acum înainte nu voi înceta a face tot felul de lucrături măiestre împotriva ta şi asupra mănăstirii tale.

Până aici, fraţilor, au fost câte am cunoscut şi am ţinut minte de v-am spus. Iar cum mi-am venit în fire, nimic nu ştiu". Deci, trecând vedenia aceasta într-acest chip, îndată au trimis la mănăstirea lui Traian şi aflară pe monahul Atanasie mort şi-l scoteau afară pe o năsălie. Şi, întrebând când a murit, auziră: "A murit ieri, pe la al noulea ceas, în ziua în care a văzut părintele Cosma vedenia şi şi-a venit în fire." Deci, peste scurtă vreme, aceste două mânăstiri s-au făcut una, fiind aproape una de alta, şi, până în ziua de astăzi, se cârmuiesc de acelaşi egumen. Şi, părintele Cosma, ce a avut această vedenie, ocârmuind treizeci de ani amândouă mănăstirile, a sporit mult aceste mânăstiri, atât cu viaţa cea plăcută lui Dumnezeu a monahilor, cât şi cu prinoasele venite din toate părţile, toată îndestularea având, pentru hrana lor şi a săracilor. Întru slava iubitorului de oameni Dumnezeului nostru. Amin.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Andrei, despre furul de morminte.

În Constantinopol a murit fiica unui dregător, care îşi petrecuse viaţa sa în feciorie curată. Iar când murea, a rugat pe tatăl său ca să o îngroape pe ea înaintea cetăţii, la casa de săraci ce era în via lor. Şi dacă a adormit, luând-o, au dus-o la acel loc şi au îngropat-o după obiceiul creştinesc.

Şi, într-aceea era un fur de morminte care, dezgropând pe morţi, dezbrăca hainele de pe dânşii. Acela, stând pe drum, pândea unde vor îngropa pe acea fecioară. Şi, cunoscând mormântul ei, a gândit că, ducându-se noaptea, să o dezgroape şi să ia de pe dânsa îmbrăcămintea.

Deci, s-a întâmplat că mergea într-acolo Sfântul Andrei, făcând el pentru Hristos, obişnuitul său mare zel. Şi, cum l-a văzut pe acel fur de morminte, a cunoscut cu duhul gândul lui cel rău, şi, vrând să-l abată pe el de la acel lucru, căutând spre dânsul cu chip sălbatic, ca şi cum s-ar fi mâniat, i-a zis: "Aşa grăieşte duhul judecăţii, către cel ce răpeşte hainele celor ce zac în morminte: "De acum tu nu vei mai vedea soarele, de acum tu nu vei mai vedea ziua, nici faţă omenească, pentru

că se vor închide uşile casei tale şi mai mult nu se vor deschide, se va întuneca ţie ziua şi nu se va lumina în veci!"

Iar el, auzind aceasta, n-a înţeles ce grăieşte Sfântul şi, neluând în seamă cele zise, s-a dus.

Dar Sfântul a zis către el: "Deci pleci? Nu fura, că mă jur pe Hristos, că de vei face aceasta, nu vei mai vedea soarele".

Iar el, cunoscând ce i-a zis, a început a se mira, cum de îi ştie gândurile lui şi, întorcându-se către cel "nebun" pentru Hristos, a început a-i zice: "Cu adevărat eşti bolnav, îndrăcitule, şi grăieşti cele neştiute şi ascunse, din tulburarea demonului. Dar eu mă voi duce acolo ca să văd ce este adevărat din cuvintele tale."

Iar Sfântul, sărind, a trecut alăturea. Apoi, ticălosul acela, făcându-se seară, a aflat vreme prielnică, şi, ducându-se, a prăvălit piatra de pe mormânt şi a intrat într-însul şi mai întâi a luat haina cea mai de deasupra şi toată podoaba, că de mult preţ era; şi, după ce a luat toate, a vrut să plece. Apoi, i-a zis lui gândul: "Foarte bună este şi cămaşa; să o iei şi pe ea!". Şi, luând cămaşa de pe fecioară, i-a lăsat trupul gol şi vroia să iasă.

Iar fecioara, moartă fiind, din porunca lui Dumnezeu şi-a ridicat mâna sa cea dreaptă şi l-a lovit pe el peste obraz şi îndată au orbit ochii lui.

Şi, înspăimântându-se, ticălosul a început a tremura, încât, de frica aceea începuseră a i se muta fălcile şi dinţii, genunchii şi toate oasele.

Şi, deschizându-şi gura sa, fecioara cea moartă a grăit către dânsul aşa: "Ticălosule, nu te-ai temut de Dumnezeu? Nici n-ai gândit că şi tu eşti om? Se cădea ţie să te ruşinezi de goliciunea feciorească şi destul îţi era ce mai întâi ai luat, iar cămaşa să o fi lăsat pe trupul meu gol. Dar nu m-ai miluit şi cumplit om te-ai arătat mie şi ai gândit să mă faci de râs, la a doua venire a Domnului, tuturor sfintelor fecioare. Deci, acum, eu te voi face să nu mai furi niciodată, ca să ştii că viu este Dumnezeul Iisus Hristos, că după moarte este judecată, răsplătire şi pedeapsă. "Şi, aceasta zicându-i, fecioară s-a sculat şi, luându-şi cămaşa, s-a îmbrăcat şi, punându-şi pe sine toate podoabele şi hainele, s-a culcat şi a zis: "Tu, Doamne, pe mine una spre nădejde m-ai sălăşuit." Şi aşa, cu pace, a adormit.

Iar ticălosul acela abia a putut ieşi din mormânt şi, aflând gardul viei, a ieşit la calea ce era aproape şi aşa, cercând cu mâinile pe gard, a mers la poarta cetăţii.

Iar celor ce-l întrebau pricina orbirii lui, el altfel de cum fusese le spunea toate. Dar, mai pe urmă, le-a spus toate, pe rând, unui prieten al său. Şi de atunci a început a cere milostenie şi aşa se hrănea.

Iar odată, şezând singur, îşi zicea lui însuşi: "Blestemat să fii, gâtule, că pentru tine am luat orbirea aceasta." Şi iarăşi zicea: "Cel ce-şi hrăneşte pântecele său să muncească şi să nu fure, ca să-l hrănească. "Şi îşi aducea aminte de Sfântul Andrei şi se mira că a văzut dinainte şi i-a proorocit toate cele ce aveau să i se întâmple lui.

Şi mulţi din vremea aceea, auzind această minune, s-au lepădat de lucrul satanei şi s-au făcut mai buni cu fapte şi cu obiceiul, pentru Hristos Iisus Domnul nostru, căruia Se cuvine slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.